

En Sang

om den sørgelige Begivenhed som tildrog sig ved Anar-
lagslund paa Hitteren Lørdagen den 6te Juni 1885,
hvorved 23 Mennesker omkom paa Søen.

Forfattet af Ole Kristoffersen Bigen, med nogle Rettelser
og Tilføielser af M. Chr. Carlsen.

Mel.: Befal du dine Veie,
eller: Vist stolt paa Godans Bølge.

1. O Gud, som alting kjender
Og alting styre maa,
Bort Livets Maal og Ende
Bestemmer Du ogsaa.
Vi ofte maa befinde
At Livets Del og Lod
Er Modgang, Nød og Pine
Og Jammer, Død og Sorg.

2. Her gaar vi fro og glade,
Som intet vi ved af,
Endskjønt vi stedse vandrer
Paa Bredden af vor Grav.
Og snart kan Døden komme
Og kalde os herfra;
Vel den, som da er rede
Budstabet at modta'.

3. Ja, snart kan Havets Bølge
Et Dødens Leie bli'
For dem, som langt fra Lande
Maa sørge for sit Liv;
Det mange fik befinde,
Som rammet har det Stød,
Som Gud og uhyg viste
Bed mange Kjæres Død.

4. I Aaret atten hundred
Og fem og otteti,
og Datum sjette Juni,
Hvis Morgen var saa blid,
Den blev en Dag, der bragte
Saa megen Kval og Sorg
Hen over mangens Hytte
Og mangens Hus og Gaard.

V box 8:235

u. s., u. a.

69/81959

5. Om Morgenen saa tidlig,
Mens Solen klar stak frem,
Sig mange mon begive
Fra sit Hus og Hjem,
Vist ingen kunde tænke,
De mer ei skulde se
Sit Hjem og sine Kjære,
Men tænk, hvad monne ske!

6. Saa glad i Sind de haster
Afsted saa mange Mand
At komme ud paa Havet,
Dmtrent en Mil fra Land;
Da Søen var blikstille
Og Luften ren og klar,
Saa tænkte de vist alle:
En Godveirsdag vi faar.

7. Ja, vel var de nu kommen
Til sit bestemte Sted,
Der straks de sine Snører
I Søen sænkede ned.
De tænkte vistnok ikke
At de paa denne Dag
Skuld' Dødens Staal uddrikke
Følge Guds Behag.

8. Dog, snart man faar at skue
Paa Himlens vestre Rand
En Taage at opstige,
Som siger dem for sandt
At Uveir var i vente,
Hvorfor nu alle Mand
I Hast sig mon begive
At støvne imod Land.

9. Der blæser op fra Besten
En meget heftig Storm,
Som snarlig mon' udmatte
Den trætte Fiskers Arm,
Og de til Seilet tager,
Thi det nu prøves maa,
Men længe det ei gavner,
Da Vinden blev for haard.

10. Til Orkan Stormen stiger,
Og snart det hele Hav
Stod som en Røg at skue;
Her bli'r vor visse Grav,
Saa Fiskerne de tænkte,
Da de vist alle saa,
At det var ikke mulig
Til noget Land at naa.

11. Det var her tre og tyve,
Som herved fik sin Død
Og sandt sit sidste Leie
I Havets dunkle Skjød.
D tænk, det maatte være
Et Skrækkens Dieblif,
Og mangt et Suk til Himlen
Vist denne Stund opgif.

12. Saa ville vi os trøste
Med dette glade Haab,
At Du o Herre hørte
De Bønner og de Raab,
Som denne Stund opsendtes
Til Dig fra alle dem
Som Havets Bølger slugte,
Du som er Syndres Ben.

13. Her er jo at beklage
De faderløse Smaa
Og de forladte Enker
Som igjensidde maa.
De ere ti i Tallet
Som Mage mistet har,
Samt fem og tyve Smaa, som
Og mistet har sin Far.

14. Du Faderløses Fader
Og Enfernes Forsvar,
Se ned til dem i Raade,
Som Sorgen rammet har;
Forbarm Dig over alle,
Som her bekymret gaar,
Og let Du deres Byrde
Naar den vil bli for haard.

15. Dg hør nu I som sørger
Dg er bekymrede,
Rast Eders Sorg paa Herren,
Saa skal I saa at se,
At Eders Byrde lettes
Dg Eders Hjerteskaar,
Det ogsaa lægt vil blive
Af ham, som alt formaar.

16. Tænk Eder om itide,
Dg græder ei for dem,
Som ikke mere lide
I dette usle Hjem;
Dhi Sorg og Savn og Modgang
Er Livets visse Kaar,
Dg Anger, Rød og Pine
Er her den visse Skaal.

17. O lad os vel betænke,
De Store og de Smaa,
At vi i Fare søvder,
Hver Dag til Døden gaar,
Dhi denne snart kan komme
Dg ende Livets Maal;
O gid vi da er rede
Naar Budskabet vi faar.

18. Til sidst naar vi skal vandre
Fra denne Jammerdal,
Hjælp os o Gud at samles
Iblandt de Frelstes Tal,
Giv at vi da faar hvile
Blandt de Forløstes Hær;
Vi glæd da skulle synge:
Hav Tak, vor Frelser kjær.

19. Dg naar Basuner kalder
De Døde af sin Grav,
Gid at de som nu sørge
For Tab af Mand og Jar,
Saa se dem frelst at træde
For Verdens Dommer frem,
Dg samles med sin Kjære
I Himlens rette Hjem.
